https://achterderug.nl

Zoo handelen wij telkens, omdat wij „stof en asch" zijn, zwakke, dwaze, oppervlakkige, en in die zwakheid, dwaasheid en oppervlakkigheid zondige menschen.

Maar nu roept God ons door Zijn Woord wakker uit die zondige levenshouding, uit dat ons voor ons zelf verbergen, uit dat om het eigenlijke heenpraten, uit dat geestelijke soezen, waardoor wij op de kern der zaak niet letten.

Wat kunnen wij vaak prachtig logisch redeneeren, terwijl al ons redeneeren niets anders is dan, bewust of onbewust, om het middelpunt heendraaien. Och, tegen de Samuëls zijn altijd wel bezwaren in te brengen. En tegen Samuëls zonen nog meer. Maar met het uitspreken en breed uitmeten van die bezwaren willen wij niet raken aan datgene, dat ons werkelijk drijft, nl. dat wij het niet langer met God durven wagen. En toch zegt de geschiedenis en zegt ons geweten ons, dat God loslaten ondergang beteekent.

Leere Gods Woord ons eerlijk en oprecht te worden tegenover onszelf, en bij al ons denken, spreken en handelen te vragen naar het *eigenlijke*, dat wij willen. Dan zal menige mooie redeneering op onze lippen besterven. Dan zullen wij wel eens moeten terugkeeren op onze schreden. Maar dan komen wij recht te staan tegenover God en onze taak, en dat alleen geeft vrede.

DR A. T.

DE OPGAANDE LIJN

47) DOOR Ds J. SMELIK

Na het dankgebed lees ik de laatste verzen nog eens over.

En weer hecht zich al mijn aandacht aan die eerste helft van vers 36: *„Mijn Vader! laat Job beproefd worden tot het einde toe."*

Ik zoek den heelen morgen al naar een tekst, maar kan er nog geen vinden. Doet God mij dit vers als tekst voor den Zondag ontmoeten?

Wat een diep licht valt er nu over deze woorden!

Ik heb de verzen nagelezen in 't Hebreeuwsch, en ik heb de onvergelijkelijk-mooie Kantteekening van de Statenvertaling nageslagen; de tekst heeft mij gegrepen.

Daar staat in het Hebreeuwsch een woord, dat beteekenen kan: tot het einde toe en ook: tot de overwinning toe. De Kantteekening geeft deze noot:

„*Tot het einde toe*, d.i. tot de voleinding van het werk zijner bezoeking, n.l. als zijn godvruchtigheid ten volle blijken zal door een oprechte bekentenis zijner zonden. Anders: *tot de overwinning toe*, d.i. totdat hij God als zijn overwinnaar de eer geve, en ophoude, zoo kwalijk te spreken."

Ja, hierover zal ik Zondag preeken.

Ik zie het thema zoo:

Elihu's bede om de voleinding-van-Jobs-beproeving; en maak deze verdeeling:

dat die bede onbarmhartig lijkt;
dat die bede noodzakelijk blijkt;
dat die bede vol teere liefde is.

XI.

Nu ik nog eens overlees, wat ik heb opgeschreven, dankbaar-ontroerd, zie ik, dat ik nog nooit een preek gemaakt heb, waarvoor de eigen, diepe levenservaring zóó sterk den geheimen achtergrond vormde als deze.

Hoe kan dat ook anders, waar het onder dèze preek licht is geworden!

Heere, wat is Uw goedheid groot, dat Gij langs dezen weg het donker op deedt klaren! Dat Gij het mij duidelijk hebt gemaakt, juist door de studie over den levensgang van Job, hoe Gij het lijden, de kastijding voor Uw kind gebruiken wilt, om zijn geloof te louteren, en hem arm in zich zelf maar rijk in Christus te maken.

„Laat Job beproefd worden tot het einde toe, tot de overwinning toe!"

Weer herlees ik die passage:

„'t Is geen kleurloos einde, dat Elihu afbidt over Jobs beproeving, maar een glanzend einde, het einde der overwinning Gods en van Satans nederlaag. In het gebed van Elihu schemert reeds de triomf van het geloof door, want alleen *Vader* — Elihu bidt immers: „mijn Vader!" — kan Job tot een overwinnaar maken, alleen God kan Satan schelden en verdrijven; en wanneer Elihu bidt om dat overwinnend einde der kastijdingen van dezen wanhopigen smarteman, schouwt hij met het oog des geloofs reeds die schoonste triomf, welke in de wereld mogelijk is, en waarover zich de hemelen verblijden: een arm, fel geslagen menschenkind, gebogen in het stof, zich vernederend onder de krachtige hand des Heeren, uitroepend: „Ik verfoei mij, en ik heb berouw in stof en asch" — en juist daardoor *overwinnaar!* Want „Gods offers zijn een gansch verbroken geest, door schuldbesef getroffen en verslagen." In arme, ontledigde, verbrijzelde zondaarsharten liggen Gods grootste triomfen. En niets vreest de vorst der duisternis zoozeer als een hart, dat zich zelf kwijt is, maar waarin de Heilige Geest woont. Daarvoor slaat de booze geweldenaar op de vlucht. De gloed van het heilig geloof in zulk een ziel is hem te heet..... ja, want in dien gloed speurt de overste der duivelen het werk van Jezus Christus, zijn Overwinnaar, Die de sleutels der hel heeft."

En dan het eind:

„Genade geeft kracht, om het kruis te dragen, achter Jezus aan.....

Genade *voleindt* de beproeving van Gods kinderen. En dat einde is: *overwinning!*

Wat buigt ge u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij?

God is getrouw! En Hij zal u niet laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.

Mijn Vader, àls Gij het noodig acht, beproef mij dan maar tot het einde, tot de *overwinning* toe....."

(Wordt vervolgd)

ALBION SPIEGELEND IN Dr C. J. RENIER's „THE ENGLISH ARE THEY HUMAN?"

EEN STUDIE OVER EEN VOLK LEEST MEN 't beste in 't land, waar dat volk woont. Dan kan men 's schrijvers opmerkingen telkens toetsen aan de landslieden, die men ontmoet.

Maar een boek als 't bovenstaande kan men evengoed in Grindelwald lezen, dat in den loop der jaren zóó verengelscht is, dat men, als de sneeuwbergen achter de wolken schuilen, zich in Engeland wanen zou.

Dr Renier is een Hollander, die zeventien jaren in Engeland gewoond heeft, de Engelschen à fond bestudeerd heeft, en zijn conclusies over hun eigenaardige bestaanswijze op onderhoudende en geestige wijze heeft te boek gesteld.

Dat 't boek, verschenen in 1931, nu reeds een vierden druk beleefde, bewijst wel, hoe aantrekkelijk het is, al zegt het den Engelschen af en toe ongezouten de waar-

27-09-2024 Blz 1/1 Rens Strijbos